

ИВАНКО

Българитѣ си отдъхнаха следъ дълги борби за свобода, когато боляринътъ Асенъ биде провъзгласенъ за царь. Забравени бѣха кървавитѣ войни, възстанията и робството подъ византийци. Архиепископъ Василий се молѣше въ църквата Свети Димитъръ за миръ и добродетелина на освободената страна. Българитѣ славѣха Бога вече на свой езикъ.

Но мирътъ не бѣ за дълго. Кръстоносци минаха презъ България. Тежки и луди пълчища се разпръснаха низъ Тракия и Македония. Тѣ грабѣха села и градове. Опожаряваха и пленяваха. Разрушаваха къщи и подкарваха добитѣкъ. Тогава всички ограбени, гладни и недоволни тръгнаха следъ българитѣ, да отнематъ отъ византийцитѣ македонскитѣ земи. Самъ Добромиръ Срезъ, македонски боляринъ, дотогава покоренъ на Византия, дигна глава. Стѣпиха се византийцитѣ и поведоха голѣма войска срещу възстаналитѣ. Но българитѣ ги разбиха въ единъ балкански проходъ. Войскитѣ на Асена превзеха много византийски градове. Па стигнаха чакъ до морето. Тамъ византийцитѣ бидоха още веднажъ разбити. Самъ

полководецътъ Исакъ падна въ пленъ. Ала кой да знае, че хребцитѣ сж пленили змия?

Исакъ биде отведенъ въ Търново. Царьтъ се вслушваше въ неговитѣ съвети, понеже го знаеше, че е опитенъ вождъ. Исакъ се преструваше, че милѣе за доброто на българитѣ. А той скритомъ се събираше съ боляритѣ и ги надумваше да отнематъ престола отъ Асена.

— Не го ли виждате? — казваше имъ хитрецьтъ. — Той се отнася къмъ васъ като вашъ господарь, а не като равенъ вамъ? Какъ търпите това? Та не е ли и той боляринъ като васъ? Не сте ли се борили и вие за свобода? Защо се не допитва до васъ, а върши всичко на своя глава? — Боляритѣ, недоволни отъ Асена, запитаха Исака:

— Кого да изберемъ за царь?

— То си е ваша работа, — рече имъ гъркътъ лукаво. — Когото щете изберете. Но най-смѣлъ и най-достоеенъ ми се вижда Иванко!

А Иванко бѣше довѣренъ човѣкъ на Асена. Думитѣ на Исака запалиха ума на болярина и той нареди заговоръ. Боляритѣ заговорници решиха да се убие царя, а короната да вземе Иванко. Понеже се боеха